

1.1. Zaburzenia wczesnodziecięce

Pojawiające się w dzieciństwie zaburzenie może utrudnić lub uniemożliwić dziecku przechodzenie przez wszystkie fazy rozwojowe oraz nabywanie doświadczeń. Choroba dziecka staje się problematyczna także dla jego rodziców i otoczenia. Często wymaga dużych nakładów pracy, wielu ćwiczeń rehabilitacyjnych, a także pokładów finansowych na kosztowny i długotrwały proces leczenia. Opieka nad dzieckiem wymagającym specjalnej troski może stanowić ogromne obciążenie emocjonalne.

Przyczyn nieprawidłowego rozwoju dziecka można upatrywać w wielu czynnikach. Za niektóre zaburzenia odpowiedzialność ponoszą uwarunkowania genetyczne, czynniki szkodliwe i powikłania w czasie ciąży i porodu, urazy mechaniczne, nieprawidłowe warunki środowiskowe. Pewne zaburzenia mają wieloczynnikową etiologię, w innych nie udaje się poznać przyczyny ich pojawienia się.

Rozpoznawanie zaburzeń pojawiających się w dzieciństwie nastęrcza wiele trudności, ponieważ dzieci nie potrafią określić dręczących ich problemów, które często zmieniają się na przestrzeni krótkiego okresu, przez co są trudne do przewidzenia. Ponadto fazy rozwojowe przebiegają w różnym tempie u różnych dzieci, a ich problemy często dotyczą konkretnej sytuacji lub kontekstu (Seligman, Walker, Rosenhan, 2003).

Psycholodzy i inni specjaliści ustalili, że aby dane zachowanie czy problem uznać za zaburzenie, musi być spełnionych kilka warunków. Podstawowym kryterium jest stwierdzenie, że dane zachowanie stanowi odstępstwo od oczekiwań odnoście wieku dziecka i kontekstu kulturowego. Ponadto musi sprawiać swoiste cierpienie dziecku lub osobom z otoczenia (Seligman, Walker, Rosenhan, 2003).